

ніе; бієхъ, колѣхъ, палѣхъ и пѣвѣхъ свѣта, по волята си — и въ туй състоеніе тѣхното удоволствіе, тѣхната слава и юнашка доблѣсть. Ако отъ такъвъ единъ произволъ си теглеше цѣла държава, то нѣма съмнѣніе, че най-тѣжкитъ теглила сѣ са падали на мирныя нашъ и трудолюбивъ народъ, като правителството, както казохмы, не бѣше тогачъ въ сила да извади отъ туй мъчно положеніе най-добритъ си подданици. А за зла наша честь, при тѣзи своеволія и безредицы, опасны и пагубны за цѣла Имперія, а особенно за нашъ народъ, пристѣпни са на тѣхъ заради насть еще единъ бичъ, много по-страшенъ и пагубенъ отъ горѣказанитъ своеволія и неувѣжество на Еничеры, Кърджалии и др. Този страшенъ бичъ бѣше *фенерската* злоба срѣшу Българитъ, която злоба въ минълото столѣтіе бѣше до стигнала до най-гольмйтъ си размѣры. Да речемъ нѣщо и за него.

Знае са, че еще отъ старо време между двата народа — Гръкоримляны, а послѣ Гърцы и Българи — не е можло да са укрѣпи искрено прѣтелство, по тѣзи причина именно, че единътъ е искалъ да завладѣва и тѣчи, а другыйтъ са е мѣчилъ безусловно да отблъсва такъвизито честолюбивы и несправедливы домогванія. Съ покorenіето на балканскыя полуостровъ отъ Османскытъ Турцы, а особенно съ привземаньето на Цариградъ отъ великыя Султанъ Мохаммеда II, гръческыйтъ Цариградскый клиръ, който и въ най-злочестытъ минути на однородцытъ си не можаше да са откаже отъ честолюбивытъ си домогванія, въсползова са отъ благоволеніето, което този славенъ завоеватель показа въобще къмъ въпросноуѣданіето на своитъ новы подданици, и сичкытъ правдины, които Мохаммедъ II даде на Христіянското духовенство — за благосъстояніето въобще на сичкытъ христѣны въ държавата, гръцкыйтъ